

Čís. 13741.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).
Volbu nové firmy (§ 11 (2) zák.) jest zpravidla přenechati žalovanému.

(Rozh. ze dne 8. září 1934, Rv I 848/33.)

Žalující firma V. Merlet domáhala se na žalovaném inž. Wolfgangu Merletovi, by žalovaný byl uznán povinným zdržeti se užívání svého jména takovým způsobem, by z toho mohla v zákaznickém styku vzejítí záměna s firmou žalující, že jest povinen odstraniti všechny tiskopisy, v nichž označení »W. Merlet« jest uvedeno tak, že z toho může v zákaznickém styku vzejítí záměna s firmou žalující, že jest povinen, by učinil v zákaznickém styku při svém jménu změnu zabezpečující rozeznatelnost, jak mu ji soud podle volného uvážení určí. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud vyhověl částečně odvolání žalobkyně a uznal žalovaného povinným zdržeti se užívání svého jména způsobem takovým, by z toho mohla v zákaznickém styku vzejítí záměna se žalující firmou, t. j. ve zkratce »W. Merlet« a že jest povinen odstraniti všechny tiskopisy, v nichž označení »W. Merlet« jest uvedeno. V otázce, o níž tu jde, uvedl v d ů v o d e c h: Má-li žalovaný, jak se ve sporu tvrdilo, poctivý úmysl, upozorniti zákaznictvo na odlišnost svého podniku, nechť používá svého plného jména s akademickým titulem, tedy slov »Ing. Wolfgang Merlet«, po případě jiné úpravy, již mu soud nechce předem předepisovati přes příslušný návrh druhé strany.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalobkyně, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Nesprávné právní posouzení věci vidí dovolatelka v tom, že odvolací soud neshledal zapotřebí, by určil, kterou změnu musí žalovaný provést při své firmě. Avšak volbu nové firmy jest zpravidla ponechati žalovanému, a proto odvolací soud nijak nepochybil po právní stránce, když mu nechtěl předem předepisovati, jakou úpravu má provést. (Srov. Skála, Nekalá soutěž, str. 165 a Hamann, Nekalá soutěž, str. 67.)

Čís. 13742.

Směnky (zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928.)

Okolnost, že datum vystavení směnky pochází z doby po úmrtí je d n o h o z přijatelů, není na závadu platnosti směnky.

(Rozh. ze dne 8. září 1934, Rv I 1872/34.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítli žalovaní, že jeden z přijatelů směnky, Arnošt W., zemřel před Vánoci 1932, kdežto směnka

byla datována teprve dnem 23. srpna 1933. Směnečný platební příkaz byl ponechán v platnosti soudu všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Podle ustálené praxe nejvyššího soudu (rozh. čís. 5350, 5863 a 10.450 sb. n. s.) jest neplatnou směnka, která sice obsahuje veškeré podstatné náležitosti, avšak některé z nich nemohou vedle sebe obstát, nebo některá z nich obsahuje údaj nemožný. Takový nemožný údaj rovná se nedostatku dotyčné podstatné náležitosti (§ 6 odst. (1) sm. zák.). Dovolatelé spatřují takový nemožný údaj v tom, že datum vystavení směnky pochází z doby po úmrtí spoluakceptanta Arnošta W-a. V souzeném případě byla však směnka akceptována nejen Arnoštem W-em, nýbrž i Hedvikou W-ovou, která dosud žije, a není proto datum vystavení ohledně ní, tedy absolutně nemožné. Jen taková nemožnost by se rovnala nedostatku oné podstatné náležitosti (§ 3 čís. 8 sm. zák.) a nemohl by z takové listiny vzniknouti směnečný závazek vůbec (§ 6 odst. (1) sm. zák.). Nelze souhlasiti s názorem dovolatelů, že více trasátů na jedné směnce jest pokládati za jediný nerozlučný celek, takže by k neplatnosti stačilo, když datum vystavení jeví se býti nemožným proti jednomu z nich. Pluralita trasátů má jen ten účinek, že musí býti placení žádáno na všech a neplacení protestováno proti všem dříve, než lze vésti postih. Jinak však platí zásada vzájemné nezávislosti směnečných obligací, jež nalezla výrazu na př. v § 2 a 77 sm. zák.

Čís. 13743.

Pokud jest prokázati podle § 9 ex. ř. přechod závazků bratrských pokladen na nově utvořené revírní bratrské pokladny, pokud se týče na Ústřední bratrskou pokladnu.

(Rozh. ze dne 8. září 1934, R II 240/34.)

Na základě rozsudku ze dne 9. listopadu 1922 znějícího proti Bratrské pokladně pro báňské a hutní podniky rosické báňské společnosti v Zastávce u Brna navrhl vymáhající věřitel k vydobytí peněžité pohledávky přisouzené mu oním rozsudkem povolení exekuce proti Bratrské pokladně pro báňské a hutní podniky, rosické báňské společnosti (revírní bratrská pokladna) v Zastávce u Brna. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Stěžovatelka dovozuje, že exekučnímu návrhu nemělo býti vyhověno proto, že povinná strana, označená jako Bratrská pokladna pro báňské a hutní podniky Rosické báňské a hutní společnosti, již neexistuje, takže proti tomuto podmětu exekuce vůbec neměla býti povolována, a dále dovozuje, že ani proti Revírní bratrské pokladně v Zastávce u Brna exekuce neměla býti povolena na základě exekučního titulu znějícího proti jinému podmětu, ježto prý z právních norem nelze odvoditi, že Revírní bratrská pokladna jest oním podmětem, na nějž přešel závazek určený